

SZERELMEM SZERETŐI ..ÉS ÉN

Szeretők, megcsaltak... Máig rengeteg levél, történet a postaládámban. Era is írt – egy élet a sok közül. Így kezdte: „*Én egy megcsalt vagyok. A párom művész, együtt élünk, van egy másfél éves kisfiunk. Ő már akkor fogant, amikor párom szerelmes lett egy velem egyidős anyukába. Aztán jött a következő, immár közel két éve tartó, NAGYBETŰS SZERELEM a párom életében...*”

És most kutatom Era szerelmes, fáradt, boldog, fájdalmas arcát, meg Laciét, ahogy ülünk a konyhában, négyen.

Era festetlen arca nyitott, zárt, sokféle. Hangja nagy. Ölében nyugtalan kisgyerek, Dávid. Mellette a büszke apuka, Laci. Enyhén pocakos, villogó tekintetű. Era keze a férfi vállán pihen. Hat éve élnek együtt. Szeretetet van, egyben a család. Látszatra... Teavíz forr. Nekem beszélnek és egymásnak. Laci kezdi, a középkorú művész – festő.

Laci: Azt hiszem, sok férfi érez úgy, mint én, csak nem merik kimondani. Mert tabu... Bennem ez mindig egy lelki konfliktus volt. Hogy voltam valakivel, akit szerettem, de elkezdtem másra vágyani. Bár nem csaltam meg senkit. Akkor még nem. Úgy éreztem, a vágyakozásom bűn, de a vágyak iszonyú erősek voltak bennem. Az erőim erre mentek el: lefojtani őket... Aztán meghalt anyukám - aki szerette beletenni a lábát a kapcsolataimba - és akkor valami megváltozott. És akkor jött egy egész újfajta érzés, egy olyan nő, aki a szívem mélyéig hatolt. Megértettem, hogy ezek nélkül az érzések nélkül én nem tudok élni. De a kapcsolatnak vége lett, akkor jött Era... Akiben pont az volt a jó, hogy nem

csinált ügyet, ha egy másik nő tetszett nekem. *(Era kuncog. Laci most felé fordul.)* Emlékszem, ahogy ott álltál, mikor először találkoztunk... Ahogy rádvetült a fény...

Era: A Vörösmarty téren...

Laci: És úgy hasonlítottál Ildire, egy régi szerelmemre. Az jó volt. És az is, hogy nem volt benned semmi dráma. Éreztem, melletted majd szabad lehetek. *(Újra felém fordul.)* És csak avval, hogy két ember együtt kel, fekszik, él, rengeteg életerőt adnak egymásnak. Még akkor is, ha az a kapcsolat nem az igazi. És Era is ezt hangoztatta...

Era: *(Kérdően nézek rá, ő bizonytalanul nevet)* ...nem tudom már, mit mondtam.

Laci: Ez nem szerelem, nem is volt. Részemről nem. *(Erának:)* Már ne is haragudj, hogy ezt mondom.

Era: *(lehajtja a fejét, Lacira néz, aztán rám. Csak utána válaszol.)* Nekem az volt. Én tele voltam bizalommal.

Laci: De most sem vagy bizalmatlan! *(Felém:)* Nekem meg jó volt az a könnyedség, hogy végre nem kell szenvednem. Hosszú ideig nem realizáltam a más nőkre irányuló vágyaim. Elég volt a tudat, hogy Era mellett nyugodtam megtehetném, ő megértené.

Era: Már az első hónapokban mondogatta nekem, milyen jó lenne néha szeretkezni a volt feleségével, meg az előző nagy szerelmével... Akkor már nagyon közel voltam Lacihoz. Próbáltam időnként belegondolni, mit fogok érezni, ha egyszer azzal a hírrel jön haza, lefeküdt valakivel. Arra jutottam, biztos fáj majd, de nem fogok a kardomba dőlni... Bíztam a kapcsolatunkban. És tudtam, bármi történjen is, őrá mindig számíthatok. Ezt most is tudom.

Laci: A probléma ott kezdődött, mikor Era először féltékenykedni kezdett egy bizonyos nőre. Akkor döböntem rá, szétpattant az a burok, ami addig körülvett minket.

Era: *(felém:)* Lacit és engem. Úgy érezte.

Laci: Ugyanakkor egy új szakasz jött el az életemben, a művészetemben is. Tudtam, mi következik. Már voltam annyira tapasztalt, hogy láttam előre: elvergődünk még két-három évig, aztán annyi a kapcsolatnak. Légüres térben éreztem magam. És akkor találkoztam Afroditével.

Era: Azaz előbb Odettel találkoztál... *(Felém:)* Odett a mostani szerelme. Festő. Csodálatosan fest.

Laci: Igen, de akkor még Odettel nem volt semmi. Viszont Afrodité is valami nagyon mélyet érintett meg bennem, a legbenső szentélyemet... Rögtön beleszerettem. Benne az az érdekes, hogy Dávid igazából miatta van. Mert én valójában Afroditének akartam gyereket csinálni. *(Megsimítja Dávid fejét, Era ölében.)*

Era: Csak Afrodité nem akarta... Mert nem akarta, hogy Laci elhagyjon engem.

Laci: És akkor azt mondtam, ebben az esetben ki kell dolgoznunk egyfajta többnejűséget. Erre Afrodité csak annyit felelt, érti. Emlékszem, aznap hazajöttem, odaültem Era mellé a kád szélére, és előadtam neki az ötletet. És az arcán örömet láttam.

Era: *(Rám néz.)* Azért nem mondanám, hogy boldog voltam... De elfogadtam. Mert akkor már láttam, hogy Laci attól a kapcsolattól boldogabb, kerekesebb.

Laci: Mondtam Erának, hogy én soha senkit nem akartam igazán feleségül venni, de Afroditét elvenném.

Era: Nem akartam, hogy bánkódjon. Hát úgy tudok segíteni, ha elfogadom, amit szeretne. És akkor mindketten jobban érezzük magunkat.

Laci: Szóval, akkor ott, a kád szélén örömet láttam Era arcán. Én pedig tele voltam vágyal, szenvedéllyel Afrodité felé, de vele akkor nem szeretkezhettem. Viszont Era ott volt. És tudtam, ő már régóta szeretne tőlem gyereket. Logikus volt a következő lépés. Fogtam Erát, és akkor lett Dávid.

Era: Igen, én nagyon vágytam már rá. Kétségbe is voltam esve sokáig, mert Laci nem akart babát.

Laci: Mert a köztünk lévő kisugárzás nem volt elég ehhez. De akkor egyszerre úgy éreztem, így fog megoldódni a probléma. Gondoltam, rendben, akkor legyen gyereke az Erának, tessék. Én pedig szerethetem, akit szeretek.

Era: Aztán nagy nehezen rávette Afroditét, hogy mégiscsak feküdjön le vele. De ő nagyon kiborult, mikor megtudta, terhes vagyok. És nem akart többé...

Laci: Elegem lett a sok nemből, már fárasztott ez a huzavona. Mondtam Erának, mit szenvedjek itt Afroditével, mikor szebbnél szebb nők szaladgálnak az utcán?

Era: *(nevet)* Pedig már olyan jóban voltam vele... Sokat járt fel hozzánk.

Laci: Tudod, milyen csodálatos érzés, mikor két nő, aki hozzád tartozik, a konyhában csacsog?! Nem az a szörnyű féltékenykedés...

Era: Persze fellélegeztem. Hogy végre nincs többé „harmadik”.

(Lacihoz:) Aztán, pár nappal a szakításotok után azzal jöttél haza, hogy szerelmes vagy. Akkor voltam négy hónapos terhes.

Laci: Igen, már korábban is nézegettem Odettet... Aznap megöleltem, és éreztem valami csodálatosat. Abban a pillanatban meglódult a szerelmünk. A legbenső szentélyembe ért. Ő is... És nem lázadozott az ellen, hogy Era is van nekem. Kezdetben nem... És ez jó volt, mert én nem akartam elhagyni őt. Valami karmikus érzésem van felé, mintha gondoskodnom kellene róla. Mert számomra Era igazából nem nő. Inkább mintha a gyermekem lenne. És egy gyerekhez anya is kell, nem? Egy másik nő. Akkor teljes a család. *(Erához fordul:)* Érted?

Era: *(A fejét csóválja, keresi a szavakat.)* Értem. De nem tudok rá mit mondani. Mert azért rossz ez. Nagyon rossz... *(Felém:)* Persze, hogy arra vágyom, hogy csak én legyek neki.

Laci: Csakhogy ez gyakorlatilag kivitelezhetetlen. Számomra.

Era: Igaz, még én is azt éreztem, hogy Laci többi nője sehol nincs Odetthez képest... Mondtam is neki, szerintem ő az igazi. De a legtöbb sebet ettől a kapcsolattól kaptam... Ő is ide járt hozzánk, látta, hogy jön a baba, tudott

mindent. És akkor már kizárólagos kapcsolatot akart Lacival. Sőt, elkezdte számon kérni, miért csináltunk mi gyereket. Hát hogy képzeli?!

Laci: *(Erának:)* Nem képzeli sehogy. Én már kezdem érteni. Ő egész más szinten éli meg ezt, mint te. Az érzelmi szeretet szintjén. A kizárólagosságán, féltékenységén, a birtoklásán. Ahogy a nők általában. Míg én a testi és a legmagasabb szellemi szinten. *(Felém fordul:)* És én úgy érzem, Era tökéletesen lefoglalva érzi magát velem, még Odett mellett is. Pedig minden másnap nála fekszem, ébredek.

Era: Persze ez sem könnyű. Pláne nem volt az, mikor a baba született.

Akkoriban állandóan Odettnél volt.

Laci: Mert akkor úgy éreztem, bezárult körülöttem minden. Hogy fuldoklom.

Era: Nekem pedig fájt, hogy mellettem bezárva érzi magát. Ezt nem akartam, soha.

Laci: Én úgy érzem, a két nő nekem egyszerre adja meg a teljességet. Csak Odett ebbe nem volt hajlandó belemenni.

Era: Volt, hogy beszéltünk telefonon, és Odett azt mondta, ő ezt nem csinálja tovább, kiszáll. Én erre? Nem voltam boldog. Mert tudtam, ezt azt jelenti, megint élehetetlen lesz Laci mellett az élet. Jön a halálos búskomorság.

Laci: Mert akkor legbelül magányosnak érzem magam. Érdekes, de azzal, hogy Afrodité és Odett szerelme bekerült az életembe, az Era és énköztem megjelent kiszáradt szürkesség újra színessé változott. Átaluk Era felé is rengeteg érzésem támadt fel. És mindig kitarítottam amellet, hogy igenis, én nem hagyom el Erát, csak azért, mert a társadalom szemében ez így nem normális.

Era: Sokat gondolkodtam, vajon az előző barátom képes lett-e volna beadagolni nekem ezt az egészet... Azt hiszem nem. Pedig róla is kiderült, hogy megcsalt. Mindenki tudott róla, csak én nem. Ahogy ez általában lenni szokott. És nekem ez a lényeg, az őszinteség. Én nem akarom többé, hogy becsapjanak. És Laci mellett ettől nem kell félnem. Akkor is, ha van, hogy nagyon fáj.

Laci: Annyira azért nem fáj...

Era: Az a szörnyű, mikor szenvedni látlak. Mert ezzel azt érezteted, hogy velem rossz neked.

Laci: Igen, ez akkor van, ha nincs szerelem az életemben. Azaz ha csak Era van, meg én. Mert akkor elapad a forrás, megszűnik a szeretet. De a másik nőből és belőlem együttesen felbuzgó forrásból te is kapsz, Era, tudod. Egy osztálytalálkozó tábor szerveztem egyszer. Era és Odett is ott volt. Mindenki tudta, hogy Era nyolc hónapos terhes, és az én gyerekeket hordja, Odett pedig, akivel kézenfogva járkáltam, a szerelmem. Senki nem botránkozott.

Era: *(lehajtja a fejét)* Az ott azért iszonyú volt a lelkemnek...

Laci: Mert Odett kiborult, és azt mondta, nem bír tovább maradni, ha nem mész haza.

Era: És akkor én hazajöttem, az óriási hasammal. Azt hittem, belepusztulok a fájdalomba. Laci ezek után közölte, ők milyen felhőtlenül boldogok voltak ott... Ez volt a legborzasztóbb.

Laci: *(Erához:)* Én állandóan gondoltam rád, de amúgy valóban fantasztikus volt. Életem legszebb, legmegrendítőbb két hete. Aztán vissza kellett jönni, és az egész csoda egy szörnyű kínlódásban tört össze. Odett is szenvedett.

Era: Azokban az időkben nagyon gondolkodtam rajta, meg lehet-e ezt bocsátani. El lehet-e túrni... Aztán arra jutottam, hogy neki is nehéz. A Lacinak. Hogy ő nem direkt csinálja ezt. És akkor megpróbáltam megérteni az ő motivációikat is azokban a dolgokban, amik nekem ott nyáron iszonyúan fájtak. Persze a fájdalom attól még marad.

Laci: A szexualitás is döntő ebben. Nálam egy szellemi kommunikációt is jelent. És ami mindig aggasztott, hogy bár pillanatok alatt meg tudom kívánni Erát, a szeretkezéseink érzelmi utóhatása nem pozitív. Rejtély, mivel találkozom ilyenkor benne. Valami nagy sötétséggel...

Era: *(hosszan hallgat)* Én nem így érzem...

Laci: Odett csodát ad, mikor összekapcsolódunk a szeretkezéseinkben. Ragyogni kezd tőle a szívem.

Era: Igen, nekünk soha nem volt olyan fergeteges. De nem rossz... Nem tudom, mi lehet bennem olyan negatív. De biztos van, ha Laci mondja. Csak még én sem látom.

- *És ha Era találkozna valakivel, akinek tőle ragyog a szíve...?*

Era: *(nevet)* Odett próbált már összehozni valakivel. Csak Laci megakadályozta az ügyletet...

Laci: Mert nekem van egy beleérző képességem. És ha azt érzem, hogy tényleg odavan Eráért, az szép. De ő avval volt elfoglalva, hogy engem ellehetetlenítsen. Ez szinte fizikai fájdalmat okozott nekem. Ezért pöcköltem ki a képből.

- *Era, ha egyet kívánhatnál, a szíved mélyéből, mi lenne az?*

Laci: Na tessék, Era most megmondhatod. Mondd meg.

Era: *(hallgat, néz ere, néz arra, a kisfiukra)* Én... Én csak olyan szépen, boldogan szeretnék élni, a Lacival.

A gyerek ordít. Feláll, tisztába kell tenni.

Óh, milyen szörnyű! – gondolja most sok nő olvasó.

Óh, milyen nagyszerű megoldás! – kiálthatná sok férfi, aki szívesen legalizálná ily módon meglévő kapcsolat rendszerét.

De egyiküknek sincs igaza, csak megpróbálunk azonosulni a feltárt érzelmekkel, miközben a helyzet – mind egyénileg, mind társadalmi szinten – nagyon is bonyolult.

Évek, sőt évtizedek óta folyik a vita a nyitott vagy hagyományos (zárt) házasság (párkapcsolati rendszer) létjogosultságán. Sokan vannak mellette és ellene, de kevesen képesek a hibátlan megvalósításra –

mindkét oldalról. Mert szerintem nem is lehet HIBÁTLANUL megvalósítani egyik eszmét sem. Mert emberek szerepelnek benne a maguk sajátosan megélt érzelmeivel. Szép a gondolat: ne hagyjuk érzelmi életünket elsivárosodni, párkapcsolatunkat ellaposodni, hanem tegyünk meg mindent a színesítése, az élhetősége érdekében. Csakhogy az egyik fél boldogsága legtöbbször nem azonos a másik boldogság iránti vágyával, hanem gyakran csak kényszerű kompromisszum, mint Laci és Era esetében is. Laci egy habókos művész, aki mindig égni, lángolni akar, és mindent megideologizálni. Ez talán alkotóképességének is a mozgatórugója. Era meg csak szeretni akar, és szeretve lenni. „Csak” ... De ehelyett csak morzsákat kap a szeretett ember egészéből, és néha még ezeken a morzsákon is osztoznia kell valakivel... vagy valakikkel... Viszont a MINDENT FELÜLMÚLÓ SZERETETnek egy olyan magas fokát képes gyakorolni, amit sokan nem: ő annak is örül, hogy a másikat örülni látja. Csakhogy ettől Ő NEM BOLDOG! És Laci ezt nem képes észrevenni, hanem faragatlan módon sorozatosan meg is bántja gyermeke anyját, a nőt, aki már rég nem gyermek, és nincs szüksége másik nő-anyára... Laci azt sem veszi észre, hogy az új nők révén beleesik a leghétköznapibb csapdába: tulajdonképpen mindenki ki akarja sajátítani magának! Az elfogadás alig észrevehetően alakul át féltékenységgé, majd kizárólagosság utáni, végül birtoklási vágygá. Pont azt a nőt korholja, aki NEM birtokolja őt és NEM féltékeny, hanem teljesen elfogadható módon nagyobb biztonságot szeretne maga körül önmagának és a gyermekének egyaránt. Laci filozófiát gyárt

nyughatatlan és félreérthetetlenül promiszkuis természetéhez, s nem tűnik fel neki, hogy minden nő az érzelmi szeretet keresi!

Az eset nem is olyan ritka, mint gondolják az olvasók. Sok férfi szeretne szabadulni a párkapcsolatok kötéseiből, mert rabságnak érzi. A nők megbiztonságra törekednének, és az ilyen kapcsolatokat erre alkalmatlannak tartják. Így aztán örök antagonisztikus ellentét feszül a két nézet között.

Elvileg valóban a nyitott házasság elmélet felelne meg leginkább megoldásként. De más az elmélet, és más a dolgok megélése.

Nem szeretve lenni megalázó. És a laza kötést legtöbben így élik meg. Más a szeretet-értékrendünk. De a világ így színes.

Sz. Mikus Edit

szexológus